

Rade Krstič

OBDOBJE NEDOLŽNOSTI

OGENJ

V ognju počiva temna izba,
vendar ogenj se prižiga z zavedanjem.

Že iz poznih davnin gori luč,
ki je obsijala ta mrtva telesa,
te izkristalizirane napovedi
jutrišnjih in poznejših dni.

Za primerjavo vzamem tebe,
popotnik, ki si na istih poteh,
vendar te vodi nekaj drugega,
nekaj, kar ni ne v meni ne v tebi.
Potujeva z enako hitrostjo,
z enako svetlobo se postavljava,
enake dneve in noči preštevava.
Egoid je stanje subjekta,
ki ga je treba razrešiti.

PREMAGOVANJE VETRA

Vode in zemlje ni bilo več.
Krvavela je pot med njima,
Obračal se je nebesni obod.
Krvavela so usta in izpirala rane.
Otajalo se je svetlo sonce,
zajeto v smrtonosne glasove,
ki so govorili o zadnji besedi.
Tebe ni bilo tam, da bi presodil.
Nikogar ni bilo za poslednje,
ki sodi k vsakemu živemu bitju.

Kaj črpa kri, ko pride na dan
iz tiste votline, ki pobira odmeve?

Vode in zemlje ni bilo več.

Ustavila se je premikajoča se smrt,
ki je pred kratkim še dihala zrak.

TAKO SE ODLOČAJO

Jemljejo.

V odmerjenih količinah.

Videti je njih trpljenje

in nekakšno vrsto

samopremagovanja,

ki pa ni zmeraj

na njihovi strani.

Tako se odločajo.

Jemljejo.

Pripravljeni na vse.

Obteženi s tistim smislom,

ki jim daje vedeti,

da imajo prav.

Ure tečejo.

Nihče jih ne beleži.

Pomembno je,

da so zadovoljni

sami s sabo.

Pa še to

jim ne more pomagati,

ko gre za preprosto nehanje

ali odmrlost stvari,

ko niso več tisto,

kar bi radi bili.

Tako se odločajo.

Jemljejo.

DEŽ

Dvignimo te iztrebljene oči
in jih uporabimo za gledanje
v notranjost stvari.

Šele tam
bo naletavalo
z vseh mogočih strani.

Z vsakim udarcem
je duša bliže
dnu.

Zakovan v eno samo pesem,
brez pridige, brez popuščanja
se verz razleti;
razpusti se njegov sijaj
in vse spominja na dež,
ki strahotno pljuska,
tolče in bobni
v nezadržnih kapljah,
da se napne tetiva loka
in oko začudeno pomeri
v sredino zemlje.

LUČ

Koliko težke rose
je padlo na veke!
Plast za plastjo
izginja. Dež
brez kapelj. Vrtnica
spušča svoje cvetne liste
k tlom. Vonj
je vsepovsod; v sobi,
za zaveso, zunaj.
Globoko
odštevanje nas čaka.
Dnevi morajo preiti
v noči, besede v stavke,
tema v luč.
Otožnost, ki jo opevamo,
pride sama po sebi.

GLAS

Odrekel si se tisočim,
da bi bil samo eno.
Izvrtn iz najtišjih globin
si se zagrizel
v srce samega krika.
Razbil si modre besede,
ki so jih govorili veliki učenjaki,
da bi iz njih izvelkel
plemenit ogenj.
Pojavil si se kakor blisk,
nenadoma, sunkovito,
udaril si v skalo
in jo razklal.
Glas. Nevidna bolečina,
ki se zaje v tkivo
izgorevajočega mesa.

ZVOK

Iz stkanih glasov,
ki so na robu svetlobe
držali rdečo nit
čiste tišine.
Vez, skozi katero teče
večni zapis molka.
Snov, iz katere je nastala
nesmrtnost nevidnih besed.

PTICA

Papir iz čistega zvoka
čez tisoče bleščav
nad vsemi svetovi.
Senca, ki modro obteži
tisočletno vztrajnost
stisnjenih plasti
zaprtega krila.

Veja živega drevesa,
ki brez tihih sokov
ne more živeti.
In krepplji,
korenine zraka,
brez katerih ne bi bilo
nesmrtnosti v močnem dežju.

ROKA

Vez
z zunanjim,
drugo stanje
sublingvalne čutne zaznave,
pri kateri se vežejo
plazminogeni impulzi
na jedra
močnih aktivatorjev fibrina.
Mehanizem,
ki sprejema
in predelava informacije
skozi refleksna in nadzorna
središča v hrbtnem mozgu
ali v možganskem deblu.
Možnost,
ki jo dopušča
živeči organizem,
da ne pride do nezaželenih pojavov,
ki bi lahko premaknili
ravnotežno točko
v drugo območje
občutljivosti.
Skrajnost,
ki šele registrira
bolečino kot mnogo
izrazitejše doživetje.